

Zsoldos János Búcsúztató 2015.04.10

**Egy életen keresztül küzdünk, hogy
megváltoztassuk, amit lehet, és elfogadjuk a
megváltoztathatatlant!**

- Jánosnak szólítottak a legjobb barátaid és tisztelőid!
- Zsoldi-bának szólítottak a kedves tanítványaid!
- Tanár úrnak hívtak azok a fiatalemberek és hölgyek, a felnőtté vált tanítványok, akiknek János, Te voltál az etalon.

Etalon voltál sokunknak, mert Te magad voltál az, aki mindig tudtad, hogy egyénileg kell a mércét, a megfelelő magasságba állítani.

A szó tiszta és nemes értelmében mindennap TANÍTOTTÁL, és soha nem fáradtál.

-----0-----

Már több éve nyugdíjas voltál, és mégis többen úgy jártunk hozzád szellemileg felfrissülni,

- a józan és reális gondolataidat meghallgatni,
- a finom étkeiddel táplálkozni, mint a sivatagi vándor, aki az oázisban erőt gyűjtve készül, az útjának folytatásához.

Hiányozni fog a Te tiszta forrásodhoz elzarándokolni,

- általad felfrissülni,
- a helyes utat nélküled megtalálni.

-----0-----

Milyen voltál, és milyen vagy emlékeimben, nehéz megfogalmazni.

Nehéz megfogalmazni és beszélni rólad, mert nem szeretted, ha dicsérnek, most is ha tehetnéd azt mondanád vagy azt kérnéd, hogy beszéljünk másról, de legfőképpen ne szomorkodjunk, hiszen pontosan tudjuk, hogy a halál elkerülhetetlen, és az életfolyam, miattam nem áll meg.

Nehéz külön beszélni a csupa nagybetűvel íródott, EMBERRŐL, és a csupa nagybetűvel íródott MUNKATÁRSRÓL!

A pontosság,
a megbízhatóság,
a becsületesség,
az empátia és segítőkészség,
a hitéből eredeztethető emberi tartás és
igazságérzet vezette egész életében.

Csendes és szerény ember volt,
hűséges az élet egész területén,
a hivatásához és iskolájához,
ahol **46 évet** dolgozott.

Tekintély volt gyerekek és a felnőttek körében
egyaránt. De tudni kell, hogy ez nem egy külső,
magára vett, álarcba bújtatott tekintély volt, hanem
valami belülről fakadó bölcsesség, nyugalom,
megbízhatóság,
ismétlem: belülről, mélyről jövő emberség,
szeretet, objektivitásra törekvés.

Nem akart Ő tekintély lenni, de az volt, mert
személyisége példaértékű volt.

Tekintély volt a „Mozgásjavítóban eltöltött **46 év**
alatt, amely az első és egyetlen munkahelye volt.

Voltak akik, többet is láttak benne, mint amit János gondolt magáról.

*Amikor Zsótér Pál igazgató úr, az utódját kereste, felkérte Jánost, mert az iskolában tisztelet és szeretet övezte. A szakmai és pedagógiai alázat-tudás és szervezőkészség, amely kizárólag a mozgássérült gyerekekért, a munkájából áradóan volt látható, alkalmassá tette volna, hogy Ő vezesse tovább az intézményt. Erős és következetesen erkölcsös tudott ebben a helyzetben is maradni. Nem vállalta fel a „Mozgásjavító” vezetését mert az, elveivel és erkölcsi értékével, **akkor még nem volt összeegyeztethető**. A feladattal együtt járó szellemi meghasonlás-kényszerű átalakulását, amelyet az akkori politika egy vezetőtől kötelezően követelt meg, nem vállalhatta fel. Nem szédítette el Jánost a hatalom birtoklása, magasabb fizetés vonzása sem. Megmaradt a saját hitében és erkölcsi értékével egyszerűen Jánosnak, Zsoldi bácsinak és TANÁRÚRNAK!,*

----0-----

Tanári évei alatt tanított fizikát, technikát, sőt éneket is. Kórust vetetett a gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Az 1950-es években vette a bátorságot,
- de attól nem érezte magát forradalmárnak,-
hogy nem csak a tantervi előírás szerint dolgozott,
hanem pl. Kodály: Psalmus Hungaricus „ mikoron Dávid....” kezdetű 55.zsoltárt énekelték a gyerekekkel.

....., Istenem uram kérlek téged....

.....Fordítsad rám szent szemeidet..

.....nagy szükségemben, ne hagyj engemet....”

Jánost az Isten, most sem hagyja magára, mert az egész földi létében, a tanítása szerint cselekedett.

Sokoldalú és nagy műveltséggel rendelkező ember volt Zsoldos János: aki reál beállítottságú, nagy műszaki érzékkel és praktikus intelligenciával rendelkezett, de nagyon fontosnak tartotta, az irodalmi, történelmi, művészeti és zenei ismereteket, amelyek nélkül, - vallotta - hogy nem lehet teljes életet élni.

Közösség formáló és megtartó erővel rendelkezett, az iskolában, az osztályaiban és a tantestületi közösségben egyaránt. Az általa rendezett iskolai ünnepek magas színvonala mellett, azok mindig

közvetítették János emberi, erkölcsi tartását és hitét.

Vidám és humoros ember is volt ugyanakkor. A tantestületi bulikon és a diákok számára rendezett vidám ünnepélyeken láthattuk frenetikus és kifinomult humorérzékét és kulturáltságát. Fantasztikusan tudta szórakoztatni az iskola egész közösségét, tűzoltóként, rövidnadrágos úttörőként, mikulásként vagy jószívű sárkányként.

Csendes, ugyanakkor határozott, precíz és következetes pedagógus személyiség volt. Maga volt a példa, diák és kollégák számára egyaránt.

Biztos pont volt, akire mindig lehet számítani.

Nagyon-nagyon szeretni és tisztelni való kolléga, diákjainak pedig a csupa nagybetűvel íródott TANÁRA volt,

- akire felnéztünk,
- gondolatait és tanácsait érdemes volt megfogadni.

János, - Zsoldi bácsi, Tanár úr,
Köszönöm kollégáid, diákjaid és a magam
nevében, hogy ismerhettünk és veled
dolgozhattunk.

A Te szellemi iránymutatásaiddal, közösen
szolgálhattuk a mozgáskorlátozott gyermekek
ügyét.

Személyiségedet áthatotta a mély humanizmus, és
a kiváló humorérzék.

**A diákjaid iránt érzett, mindenek felett álló
felelősségtudatot és emberségedet hagytad
örökségül. Szébbé és jobbra érthetőbbé és
szerethetőbbé varázsoltad a környezetedet.**

Volt, diákjaid és kollégáid nevében mondhatom,
hogy a szívünkben leszel, a mi időnk végezetéig,
és még azon túl is.

**Zsoldos János pályája során több elismerésben
részesítették:**

1988-ban Pedagógus Szolgálati Emlékérmét

1992-ben Németh László díjban részesült

1994-ben Arany Katedra díjat kapott

1997-ben Zsótér Pál Emlékérmét vehetett át.

***"Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnék
örökkön-örökké, miként a csillagok." (Dán 21,3)***